

Ричард Холбрук – блиски сарадник америчког председника Била Клинтона, задужен за простор бивше Југославије – рекао је 1995. године: „Срби су злочиначки дупеглавци“. Исте године француски председник Жак Ширак изјавио је: „Срби су народ без закона и без вере. То је народ разбојника и терориста“. Почетком 1998. године немачки премијер, Хелмут Кол, почастио нас је следећим речима: „Нека се Срби подаве у сопственом смраду“. То су само неке од бројних изјаве западних политичара, из домена огољеног говора мржње, преузете из сјајне збрке антисрпских цитата, коју је саставио Зоран Петровић Пироћанац (Избрисати српски вирус, Чигоја, Београд, 2002).

Угледни политичари, писци, научници, обични су људи од крви и меса. Сви они су као и ми, нејаки склоп животних сокова, емоција и мисли. Ма колико у неком погледу били значајни, ма колико углавном умели да се контролишу, нису у питању хладне, увек прорачунате машине. Отуда, грубе, прејакe речи, свима њима могу да се поткраду, али могу и да буду опроштене, када су изречене док им се дешавало нешто страшно. Када су изречене док су кључале њихове емоције.

Међутим, поменути светским „угледницима“ Срби нису учинили ништа нажао, а камоли страшно, а они су себи ипак допустили бруталне шовинистичке, антисрпске испаде. Они нису немоћно гледали како њихове земље разарају српске бомбе, нису очајно посматрали како гину жене и деца у њиховим градовима, а опет, на више него увредљив начин, говорили су о нашем народу у целини!

Тешко је поверовати и да су толико емотивни да су се узрујали пратећи, стварне или од стране CNN пропагандиста измишљене, муке неких њима далеких људи. У питању су лидери земаља чије армаде, не деценијама, већ много дуже, широм света жаре и пале, и доносе смрт. Стога, реално је помислити, да њихове уистину безобразне, мржњом набијене речи, нису биле ништа друго до прорачуната неодмереност. Недмереност у функцији обраде јавног мњења њихових земаља, како би обични грађани Србе доживели као зла бића, која је праведно и готово хумано мрцварити, па и уништавати.

У томе су западни пропагандисти умногоме и успели. Када је почела агресија на Србију, како је Добрица Ћосић написао у својим, тек недавно објављеним, дневничким белешкама, посвећеним „малом светском рату против Срба – Срби су за многе уистину постали „симбол зла“ и „сотона света“. Отуда су се само ретки, у маси опијених мржњом и пропагандом о наводној борби између добра и исконског зла, запитали да ли се злодела против једног малог народа можда чине због интереса САД и генерално евроатлантске елите, а не из хуманости!?

По истом рецепту, без пуног капацитета за деловање до краја 2000. године, а од тада сваким даном све гласније и агресивније, започела је обрада српске јавности. Није било довољно што смо бомбардовани и што је велики део нашег етничког простора збрисан. Требало је и нас убедити да смо све то заслужили. Требало нас је хипнотисати тако да заборавимо сопствене жртве и истину, а да искључиво оплакујемо туђе страдање, док покајнички, крвавих колена, клечимо на кукурузу, и на олтар регионалног помирења покорно приносимо оно мало преосталих виталних националних интереса. И то у корист оних који су током ратова за југословенско наслеђе поступали горе од нас.

За обраду те врсте, задужени су „наши“ евроатлантски медији и невладине организације, као и „слободоумни“ интелектуални делатници тзв. Друге Србије. А сада када у доба опште кризе, и помањкања средстава и у фондовима њихових ментора, полако клизе ка друштвеним маргинама, решили су да задају још један ударац. Додуше, вероватно не да би уистину постигли неки резултат, већ да би подсетили, како нашу јавност, тако и своје покровитеље, да и даље постоје.

Комитет правника за људска права и Хелсиншки одбор за људска права поднели су кривичну пријаву против академика Добрице Ћосића због, како тврде, „изазивања националне, расне и верске мржње и нетрпељивости“. Наводно, он је то учинио тиме што је у јеку бомбардовања, у свом ратном дневнику о Албанцима написао следеће: „Тај социјални, политички и морални талог трибалног, варварског Балкана, узима за савезника Америку и Европску унију у борби против најдемократскијег, најцивилизованијег, најпросвећенијег балканског народа – српског народа“.

Речи Добрице Ћосића свакако су биле прејаке, али, као што смо већ констатовали, тешко је бити одмерен док тече река крви наших сународника. Још кад неко има скоро 80 година, док доживљава разарање своје земље, док посматра голготу а сумња да ће доживети да види да су болне ране залечене. То Биљани Ковачевић-Вучо и Наташи Кандић није од значаја, као ни чињеница да су западни лидери којима се, чини ми се, толико диве, а у интересу чијих земаља раде – о Србима говорили много горе него Д.

Ћосић о Албанцима.

Не треба много говорити о томе да су и неадекватно окарактерисале природу пишчевих речи. Оне су изречене у доба када је већ избила бура нетрпељивости, па нису могле да је изазову. Биле су само плод душевног расположења које је у жеку сукоба већ завладало већином Срба и Албанаца. Но, НВО савезницима САД, истина није битна. Битно је задовољити моћне пријатеље. А они изгледа и даље мисле оно што је 1992. године рекао немачки министар спољних послова, Клаус Кинкел: „Србе треба бацити на колена“. Најновије лупање у таламбасе од стране поменутих организација, подређено је том циљу

Разлог због кога је, ради тога, згодно окомити се на Добрицу Ћосића, јасно је објашњен у Борбином тексту „Време змија, Ратни дневник оца нације“, у тексту који је, иначе, малициозно интониран у односу на писца којим се бави. У чланку стоји: „Зашто је Добрица Ћосић уопште толико важан? Зато што превелики број Срба данас јесу Срби само утолико уколико мисле Ћосићевом главом. Важан је зато што је његову интерпретацију српска елита спремна да прихвати као званичну истину о недавној прошлости“.

Ствар је у томе што су бојовници тзв. Друге Србије свесни да писац – кога иначе многи национално опредељени људи, у том погледу сматрају сувише умереним и претерано обазривим – ужива велики углед међу бројним грађанима Србије који спадају у групу медијалних бирача. Они нису равнодушни у односу на националну ствар, али им је и веома стало да што пре постанемо део ЕУ, чак и по цену неких битних уступака, јер од тога очекују бољитак за себе. Они нису склони јакој националној реторици, али ипак не желе ни да Срби буду третирани као дежурни кривци. Сада у њиховим очима треба компромитовати Добрицу Ћосића, и показати им, оно што је омиљена теза тзв. Друге Србије, да наводно сваки патриотизам тежи да прерасте у национализам, а национализам је ништа друго до млађи брат нацизма!

У том грму лежи зец. Он неће бити ухваћен, али макар и симулирање покушаја његовог хватања, вероватно, некимa годи. Срби неће бити бачени на колена, али бар екстремно евроатлантски део нашег медијског и НВО сектора демонстрира да у том циљу нешто ради, а то можда и буде награђено од стране моћних покровитеља!